

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

18 Σεπτεμβρίου 1885

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'.

Μετά τινας ἡμέρας ἡ Καρολίνα ἔγραφε πάλιν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς:

Πολινιάκ, 15 Μαΐου.

Εὐρίσκουμαι πρὸ πέντε ἡμερῶν εἰς ἓν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἑρειπίων τοῦ μεσαιῶνος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κολοσσιαίων ἐκείνων ὄγκων λάβας μελανῆς, περὶ τῶν ὁποίων σοῦ ἔγραφον. Θὰ ὑποθέσῃς, ὅτι ἡ θέσις μου ἤλλαξε καὶ τὸ ὄνειρόν μου ἐπραγματοποιήθη. Ὅχι· εἶμαι πλησίον τοῦ μικροῦ Διδιέ, ἀλλ' ἀνέλαθα μόνη μου τὴν ἐπαγρύπνησίν του, καὶ ἡ μέριμνά μου εἶνε ἐντελῶς ἀφιλοκερδής, διότι ὁ πατήρ του ἦ ὁ προστάτης του δὲν ἐφάνη πλέον. Ἰδοῦ τί συνέβη.

» Εἶχα πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδω τὸ παιδίον, καὶ νὰ μάθω τὰ κατ' αὐτό, ἤθελα δὲ νὰ ἰδῶ καὶ τὸν πύργον τοῦ Πολινιάκ, ὅστις φαίνεται μακρόθεν ὡς πόλις γιγάντων ἐπὶ καταχθονίου βράχου. Εἶνε τὸ ἰσχυρότερον μεσαιωνικὸν φρούριον τῆς χώρας. Ἦτο δὲ φωλεὰ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης γενεᾶς ἀρπακτικῶν ὀρνέων, τῶν ὁποίων τὰς λεηλασίας ἔτρεμον τὸ Βελαί, τὸ Φορίζ καὶ ἡ Ὠβέρνη. Οἱ παλαιοὶ αὐθένται τοῦ Πολινιάκ κατέλιπον ἐδῶ παντοῦ ἀναμνήσεις ἐφαμίλλους τῶν παραδόσεων τοῦ Δράκοντος καὶ τοῦ Κυανοπώγωνος. Οἱ τιμαριῶται αὐτοὶ τύραννοι ἐλήστευον τοὺς διαβάτας, ἐσύλουν τὰς ἐκκλησίας, ἐφόνευον τοὺς μοναχοὺς, ἀπῆγον γυναῖκας καὶ ἐπυρπόλουν χωρία, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, ἐπὶ αἰῶνας ὄλους. Ὁ μαρκήσιος Βιλλεμέρ ἔγραψε περὶ τούτου ἐν τῶν ὠραιότερων κεφαλαίων τοῦ βιβλίου του, συμπεραίνων ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἄθῳοι βεβαίως τῶν προγονικῶν ἐγκλημάτων, ἐφαίνοντο κατὰ κκκὴν μοίραν ἀποτίσαντες τοὺς βαρβαρικοὺς ἐκείνους θριάμβους.

» Ἡ ἀκρόπολις αὐτῶν ἦτο ἀπόρρητος· διότι ὁ βράχος εἶνε καθέτως ἀπότομος. Τὸ χωρίον κεῖται κάτωθεν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ φέροντος τὸν ἐκ λάβας ὄγκον. Ἀπέχει δὲ ἀρκετὰ ἀπὸ τοῦ Λαντριάκ. Αἱ ἀδιάβατοι χαράδραι καθιστῶσιν ἐδῶ τὰς ἀποστάσεις μεγάλας. Ὅπως δῆποτε, ἀνεχωρήσαμεν πρῶτὴ καὶ ἐφθάσαμεν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς τρίτης, τὸ δὲ ἱππάριον μας μᾶς ἔφερε μέχρι τοῦ πυλώνος. Ὁ Περὰκ μ' ἀφήκεν ἐκεῖ, διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ζώου, καὶ διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλα ζῶα, διότι εἰς ὅλα τὰ περίχωρα ἔχει φήμην καλοῦ κτηνιάτρου, καὶ ὅπου φανῇ ἡ πελατεία τρέχει.

» Μικρὸν δεκαετὲς κοράσιον μου ἦνοιξε τὴν θύραν. Ἄλλ' ὅτε ἐζήτησα νὰ ἰδῶ τὴν Ῥοκεβέρτη, τὸ παιδίον μου ἀπήντησε κλαῖον ὅτι ἡ μήτηρ του ἀπέθνησκε. Ἐτρεξα εὐθὺς εἰς τὸ σωζόμενον ἔτι καὶ καλῶς ἐπισκευασμένον μέρος τοῦ φρουρίου, τὸ ὅποιον κατοικεῖ, καὶ τὴν εὐρον προσβεβλημένην ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ. Ὁ μικρὸς Διδιέ ἔπαιζεν εἰς τὸ δωμάτιον μ' ἐν ἄλλο παιδίον τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναικός, τὸ ὅποιον ἦτο εὐθυμώτατον οὐδ' ἐνόει τί συνέβαινε, καίτοι ἦτο μεγαλύτερον, ἐνῶ ὁ Διδιέ, μειδιῶν συνάμα καὶ κλαίων, ἐθέρει πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης μετὰ τινος ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας, ὅσην δύναται νὰ δεῖξῃ τριετὲς παιδίον. Ὅτε μὲ εἶδε, ἤλθε πρὸς ἐμέ, καὶ ἀντὶ νὰ μοῦ ἀρνηθῇ κομψευόμενον τοὺς ἀσπασμούς του, ὡς ὅτε πρῶτον μὲ εἶδε, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ φορέματός μου, καὶ μὲ ἔσυρε μὲ τὰς δύο χεῖρας, λέγων *μαμά!* μὲ τόσον γλυκεῖαν καὶ κλαυθμηρὰν φωνὴν ὥστε μὲ ἔσχισε τὴν καρδίαν. Μὲ εἰδοποιεῖ βεβαίως περὶ τῆς ἀκατανοήτου εἰς αὐτὸν καταστάσεως τῆς θετῆς του μητρός. Ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην. Ἡ Ῥοκεβέρτη οὔτε ὠμίλει οὔτε ἐγνώριζεν. Ὁ σύζυγός της ἤλθε μετὰ τινος στιγμᾶς καὶ ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ, διότι ἀπὸ τινων μόλις ὥρῶν ἦτο τοιαύτη ἡ κατάστασις τῆς. Τῷ εἶπον ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ μνηνύσῃ ἰατρὸν καὶ γυναῖκα τινὰ διὰ νὰ προσέχῃ τὴν σύζυγόν του· τὸ ἔπραξε δ' εὐθὺς. Φοβουμένη μήπως ἡ ἀσθένεια ἦτο τυφοειδὴς πυρετός, ἐξήγαγον τὸ παιδίον τοῦ δωματίου, ἀφοῦ εἶπον εἰς τὸν σύζυγον ὅτι ἦτο κίνδυνος νὰ τὸ ἀφήσωμεν ἐκεῖ.

» Ὅτε μετὰ δύο ὥρας ἦλθεν ὁ ἰατρός, ἐνέκρινεν ὅ,τι ἐπραξά, λέγων ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν εἶχεν ἔτι διακριθῆ, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ τοποθετήσωμεν τὸ παιδίον εἰς ἄλλο οἶκημα. Τοῦτο ἀνέλαβον ἐγὼ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Περὰκ, διότι ὁ σύζυγος ἦτο ἐντελῶς τεταραγμένος, κ' ἐσυλλογίζετο μόνον νὰ στέλλῃ ν' ἀνάπτῃ κηρία εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου καὶ νὰ ψαλμωδῇ λατινικὰς προσευχάς, τὰς ὁποίας δὲν ἐνόει ἀλλ' ἐνόμιζε πολὺ πλέον τελεσφόρους τῶν ἱατρικῶν παραγγελιῶν.

» Ὅτε ἠσύχασεν ὀλίγον, ἦτο τετάρτη ὥρα κ' ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσωμεν, ὁ Περὰκ κ' ἐγὼ, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς χαράδρας τῆς Γάννης. Δὲν ἔχομεν τὴν σελήνην, καὶ ἡ καταιγὶς ἐπέκειτο σφοδρότερα. Τότε ὁ πτωχὸς Ῥοκεβέρτης ἤρχισε νὰ θρηνῇ, λέγων ὅτι ἦτο κατεστραμμένος ἄνθρωπος, ἀν δὲν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ φροντίσῃ τὰ παιδία, καὶ ἰδίως τὸ παιδίον, ὑποδεικνύων οὕτω τὸν Διδιέ, τὴν χρυσοτόκον ὄρνιθα τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸ ἐχρειάζετο, ἔλεγεν, ἰδιαιτέραν περιποίησιν δὲν ἦτο δυνατόν ὡς τὰ παιδία τοῦ τόπου, ἦτο δὲ καὶ περιεργον, ἤθελε νὰ πηγαίῃ παντοῦ, καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου ἦσαν λαβύρινθος κρημνῶν, ὅπου ἔπρεπε κανεὶς νὰ προσέχῃ ἀδιακόπως τὸν ῥιψοκίνδυνον αὐτὸν κύριον. Δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα. Τὰ χρήματα τὰ ὁποία ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔφερεν εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἶχον κινήσει τὸν φθόνον τῶν χωρικῶν, . . . τοῦ ἑκάμαν ἐχθροῦς, . . . καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ἔλεγε. Τέλος πάντων ὁ Περὰκ μοῦ εἶπε σιγὰ :

— Ἴδου ποῦ ἐσυμφώνησεν ἡ καλή σας καρδιά καὶ ἡ καλή μου ἰδέα. Μείνατ' ἐδῶ ἀπόψε. Κατάλυμα, βλέπω, θὰ ἔχετε καλόν. Αὐριον θὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε τὰ πράγματα, καὶ νὰ σὰς πάρω, ἀν δὲν χρειάζεσθε πλέον.

» Ὁμολογῶ ὅτι ἐπεθύμουν τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. Μ' ἐφαίνετο ὅτι καὶ καθῆκον καὶ ἀνάγκην εἶχον νὰ μεριμνήσω περὶ τοῦ παιδίου. Ὁ Περὰκ ἐπανῆλθε τὴν ἐπαύριον· ἐπειδὴ δὲ εἶδα, ὅτι ἡ Ῥοκεβέρτη, καίτοι ἐκτὸς κινδύνου, θὰ ἔμενεν ἔτι πολλὰς ἡμέρας κλινήρης, συγκατένευσα νὰ μείνω καὶ εἶπα εἰς τὸν Περὰκ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος.

» Εὐρίσκομαι πολὺ καλὰ ἐδῶ, ἐντὸς εὐρείας αἰθούσης, ἥτις ἦτο, νομίζω, τὸ πάλαι προθάλαμος τῶν φρουρῶν, κ' ἐχωρίσθη κατόπιν εἰς πολλὰ δωμάτια χάριν τῶν αὐλιτῶν. Αἱ κλῖναι, ἀγροτικώταται, εἶνε καθαρά, συγυριστὴ δὲ μόνη μου. Ἐχω διαρκῶς πλησίον μου καὶ τὰ τρία παιδία. Ἡ μικρὰ μὰς μαγειρεύει ὑπὸ τὴν διευθύνσιν μου. Ἐπιτηρῶ τὴν περιποίησιν, τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην ἡ μήτηρ, πλύνω δὲ καὶ ἐνδύω τὸν Διδιέ μόνη μου· φορεῖ, ὡς καὶ τ' ἄλλα παιδία μικρὰν κυανῆν βλοῦζαν, ἀλλ' ἡ ἐνδυμασία του εἶνε κομψότερα καὶ πλέον περιποιημένη, ἀφ' ὅτου ἰδίως τὴν φροντίζω ἐγὼ. Πολύ

μ' ἐλκύει τὸ παιδίον αὐτό, καὶ τρομάζω συλλογίζομένη τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ τὸ ἀποχωρισθῶ. Ἡξέυρεις πόσον ἀγαπῶ τὰ μικρὰ παιδία, δηλαδὴ μερικὰ μικρὰ παιδία. Ἡ πρόσφατος ἀγάπη μου εἶνε πρώτης δυνάμεως, καὶ ἀν τὸ ἤξευρεν ὁ Κάρλος, θὰ ἐζήλευεν ὡς τίγρις. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ὁ Διδιέ αὐτὸς θὰ εἶνε βεβαίως υἱὸς διακεκριμένου ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς. Εἶνε ἀπὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν γένος. Τὸ πρόσωπόν του ἔχει λευκὴν καὶ πῶς ἀλαμπῆ τὴν χοιραν, μ' ἐλαφρὰς πορφυρὰς ἀποχρώσεις ὡς τὰ ἄγρια ρόδα. Ἐχει ὀφθαλμοὺς καστανοὺς θαυμασίους τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐκφρασιν, καὶ δάσος κόμης μελανῆς, οὐλῆς καὶ λεπτῆς ὡς μετάξα τὰ χερᾶκια του εἶνε ἀριστούργημα, καὶ δὲν τὰ λερώνει ποτέ. Δὲν σκάπτει τὸ χῶμα, οὐτ' ἐγγίζει τίποτε· ἡ ζωὴ του εἶνε νὰ βλέπῃ. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἔχει ἰδέας ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας του, τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ, ἢ μᾶλλον σειρὰν ὅλην χαριεστάτων καὶ θείων ὀνείρων, τὰ ὁποία δὲν μεταφράζονται δι' ἀνθρωπίνης γλώσσης, διότι ὁμιλεῖ ἤδη, ἀρκετὰ καλὰ διὰ τὴν ἡλικίαν του, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν χωρικὴν γλῶσσαν. Ἀπέκτησε τὴν προφορὰν τοῦ τόπου, ἀλλὰ τὴν καθιστᾷ γλυκυτάτην, προφέρων ὀλίγον μὲ τὸν λάρυγγα τὸ ῥῶ. Ἐχει πάντοτε ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Θέλει δὲ νὰ ἦνε ἔξω, νὰ ἀναρριχᾶται εἰς τὰ ἐρείπια, ἢ νὰ καταβαίῃ εἰς τὰς χαράδρας. Ἐκεῖ, καθῆται καὶ βλέπει τὰ μικρὰ ἄνθη καὶ ἰδίως τὰ ἔντομα, χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίξῃ, καὶ παρακολουθεῖ ὅλα των τὰ κινήματα, οἷον εἰς ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰ θαυμασία τοῦ βίου, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδία συντρέιθουσι μόνον καὶ καταστρέφουσι.

» Ἐδοκίμασα νὰ τοῦ ἀρχίσω ὀλίγην ἀνάγνωσιν, πεπεισμένη (ἐναντίον ἴσως τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς), ὅτι ὅσον ἐνωρίτερα ἀρχίζει τις μὲ τὰ παιδία, τόσον εὐκολώτερα εἶνε ἡ προσοχὴ των, ἥτις καθίσταται δύσκολος, ὅταν ἀναπτυχθῶν περισσότερον ἢ δύναμις καὶ ἡ ἐνεργητικότης. Ἐβουλοδοσκόπησα τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν περιέργειάν του. Εἶνε ἐκτακτος, καὶ μὲ τὴν θαυμασίαν μου μέθοδον, ἥτις τόσον πολὺ ἐπέτυχεν εἰς τὰ τέκνα σου, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τοῦ ἐμάνθανα ἀνάγνωσιν εἰς ἓνα μῆνα.

» Ἐπειτα τὸ παιδίον αὐτό εἶνε ὅλον ψυχῆ, καὶ ἡ θέλησίς του πνίγεται ὑπὸ τῆς ἀγάπης του. Ἡ ἰδική μας ἀγάπη προχωρεῖ γιγαντιαίως καὶ δὲν ἤξεύρω μὰ τὴν ἀλήθειαν πῶς θὰ κάμωμεν νὰ χωρισθῶμεν.

» Πλὴν αὐτοῦ, μολονότι μοῦ λείπουν τρομερὰ ἢ Ἰουστίνια μου καὶ ὁ Περὰκ μου, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτῶν ἐρειπίων, ὅθεν θεωρεῖ τις μίαν τῶν ὠραισιτέρων τοποθεσιῶν τοῦ κόσμου καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα εἰς καταπληκτικὰς ἀδύσους. Ὁ ἀήρ εἶνε τόσον καθαρὸς, ὥστε αἱ λευκαὶ πέτριαι τῶν ἐρειπίων

λάμπουσιν ἐν μέσῳ τῶν ἐκ λάβας λιθαρίων ὡς ἂν εἶχον πρὸ μικροῦ ἐξέλθει τοῦ λατομείου. Καὶ τὸ ἐσωτερικὸν δὲ τοῦ ἀπεράντου τούτου πύργου περιέχει περιεργότατα πράγματα.

»Μάθε ὅτι οἱ Πολινιαὶ ἰσχυρίζονται ὅτι καταγονται ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τοὺς ἱερεῖς του κατ' εὐθείαν γραμμὴν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπῆρχεν ἐδῶ ναὸς τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ναὸς οὐτινος ὑποτίθεται ὅτι σώζονται ἔτι ἐρείπια. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται περὶ τούτου ἀμφιβολία, καὶ ὅτι ἀρκεῖ νὰ τὰ ἰδῇ τις. Τὸ ζήτημα εἶνε, ἂν αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ αἱ γλυφαὶ μετεφέρθησαν ἐδῶ πρὸς στολισμὸν τοῦ πύργου, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἢ ἂν ὀπύργος ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν ἐρείπιων ἐκείνων. Ὁ Ῥοκεβέρτης λέγει, ὅτι οἱ σοφοὶ φιλονεικοῦσι περὶ τούτου πρὸ πεντήκοντα ἡδὴ ἔτων, ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι ἔχουν δικαίον οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ στόμιον τοῦ φρέατος ἦτο καὶ στόμιον τῶν χρησμῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὀπὴ τοῦ βαθυτάτου αὐτοῦ φρέατος, μεθ' οὗ συγκοινωνεῖ παραδόξως ἄλλο μικρότερον, ἐφράσσετε διὰ κολοσσιαίας κεφαλῆς, τῆς ὁποίας τὸ διάτρητον στόμα ἦτο, λέγουσιν, ἀγωγὸς τῆς ὑπογείου φωνῆς τῆς Πυθίας. Διατὶ ὄχι; Ὅσοι λέγουσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτὴ ἦτο ἀπλοῦν πρόσχημα βρύσεως οὐδερμίαν ἐπίσης ἔχουσι περὶ αὐτοῦ βεβαιότητα. Ἡ κεφαλὴ ἐφυλάχθη ἀπὸ τῆς καταστροφῆς εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα ἐνὸς πυργίσκου μετὰ σωρείας λιθίνων σφαιρῶν, αἵτινες εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ φρέατος. Ἰχνογράφησα πρὸς διασκέδασίν μου τὴν εἰκόνα τῆς, τὴν ὁποίαν σοῦ στέλλω ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς μου, μαζὺ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ μου Διδιέ, ἐξηπλωμένου καὶ κοιμωμένου ἐπὶ τοῦ κροτάφου τοῦ Θεοῦ. Δὲν τοῦ ὁμοιάζει, ἀλλὰ τὸ ἰχνογράφημα σοῦ δίδει καὶ ἰδέαν τῆς παραδόξου καὶ ὠραίας εικόνας, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐνώπιόν μου ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας.

»Κατὰ τ' ἄλλα, .. δὲν ἀναγινώσκω ἐδῶ τίποτε μὴ λείπουν οἱ ὀκτὼ δέκα τόμοι τοῦ Περὰκ, καὶ ἡ ὀγκώδης προτεσταντικὴ ἱερὰ γραφὴ του. Δὲν ζητῶ πλέον νὰ διδαχθῶ, οὐδὲ καὶ τὸ συλλογίζομαι. Διορθῶν τὰ φορέματα τοῦ Διδιέ μου, καὶ τὸν ἀκολουθῶ κατὰ βῆμα. Ὀνειροπολῶ, εἶμαι μελαγχολικὴ, χωρὶς νὰ ἐπανίσταμαι μηδὲ νὰ ἐκπληττωμαι διὰ τὴν θέσιν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορῶ νὰ μεταβάλλω, — καὶ εἶμαι καλὰ, — τὸ οὐσιωδέστερον.

»Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔρχεται ὁ Περὰκ καὶ μὴ φέρει τὴν ἐπιστολὴν σου. Ἄχ, ἀδελφὴ μου, μὴν ἐνδώσης! μὲ ἀπελπίζεις! Λέγεις ὅτι εἶνε ὠχρὸς καὶ ἀσθενὴς ἡδὴ, καὶ ὅτι τόσον σὲ συνεκίνησεν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῆς. Καμίλλη, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ βλέπῃς πάσχοντα ἄνδρα καρτερικόν, καὶ δὲν ἐννοῆς ὅτι μόνον τὸ ἰδικόν μου θάρρος δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἰδικόν του, θ' ἀναχωρήσω, θὰ ὑπάγω μακρότερα, καὶ δὲν θὰ μάθῃς πλέον πού εὐρί-

σκομαι. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἰδῶ ἐδῶ, ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς νήσου μου, τὰ ἔχνη ξένου ποδός, θὰ γείνω ἄφαντος, καί. . . »

Ἡ Καρολίνα δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ γράφουσα τὴν φράσιν τῆς. Ὁ Περὰκ, ὅστις εἶχεν ἐγχειρίσει εἰς αὐτὴν πρὸ μικροῦ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Κ. Ἐβδέρ, ἐπανῆλθε λέγων:

— Ὁ κύριος ἔρχεται!

— Τίς; πῶς; ἀνεφώνησεν ἡ Καρολίνα, καὶ ἠγέρθη τεταραγμένη. Ποῖος κύριος;

— Ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ, .. ὁ Κ. Βερνιέ, καθὼς λέγεται.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τὸ ὄνομά του; Κανεῖς ἐδῶ δὲν τὸ ἤξευρε, ἢ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἰπῇ.

— Δὲν εἶμαι περιεργος. Ἄλλ' ἔρριψε τὸν σάκκον εἰς ἓνα σκαμνὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Ῥοκεβέρτη, κ' ἐγὼ ἔρριψα ἐπάνω τὰ μάτια μου κ' ἐδιάβασα.

— Βερνιέ! δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα, καὶ ἠδυνάμην ἴσως νὰ φανῶ χωρὶς κίνδυνον.

— Βεβαίως πρέπει νὰ τὸν ἰδῆτε, .. νὰ τοῦ ὁμιλήσετε διὰ τὸν μικρόν. Τώρα εἶνε ἡ στιγμή.

Ὁ Ῥοκεβέρτης εἰσῆλθε κ' ἐματαιώσε τὰ σχέδια τοῦ Περὰκ.

Ὁ Κ. Βερνιέ ἐζήτηε τὸν υἱὸν του. Ἄλλὰ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, εἶχεν εἰσέλθει εἰς δωμάτιον ἰδιαιτέρως δι' αὐτὸν ὠρισμένον καὶ οὐδένα ξένον τῆς οἰκογενείας ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Δὲν πειράζει, προσέθηκεν ὁ Ῥοκεβέρτης, θὰ τοῦ εἰπῶ ἐγὼ πῶς ἐκυττάξατε τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ μικρό, καὶ θὰ μὴ δώσῃ βέβαια κἄτι νὰ σᾶς δώσω. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἦνε θὰ τὸ κάμω ἐγὼ ἀπὸ ἰδικὰ μου. Μὴ σᾶς νοιάζει.

Λαβὼν δὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐξῆλθε κ' ἔκλεισεν ὀπίσω του τὴν θύραν, μὴ θέλων φαίνεται νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸν περιεργον βλέμμα κατὰ τὸν διάδρομον, τὸν φέροντα πρὸς τὸν ἄγνωστον.

— Λοιπὸν, πηγαίνωμεν, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλήσθησαν δακρύων ἐκ τῆς ιδέας ὅτι δὲν ἤθελεν ἴσως πλέον ἐπανίδει τὸν Διδιέ.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ Περὰκ ἄς μείνωμεν ἀκόμη ὀλίγον νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ εἰπῇ αὐτὸς ὁ κύριος, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐμείνατε ἐδῶ πέντε ἡμέρας διὰ νὰ περιποιηθῆτε τὸ παιδί του.

— Δὲν ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι ὁ Ῥοκεβέρτης δὲν θὰ τοῦ τὸ εἰπῇ; Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς γυναίκος του ἐνεπιστεῦθη τὸ παιδίον εἰς ξένην. Ἐπειτα ἐπιθυμῶ νὰ τὸ κρατήσῃ ἀκόμη ἓνα χρόνον, — πράγμα πολὺ δυνατόν. Θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ δεῖξωμεν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι μαζὺ μᾶς ὄχι μόνον θὰ ἔχῃ περισσοτέραν περιποίησιν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀνατραφῇ ὡς τοῦ πρέπει; Ὅχι βέβαια. Καὶ αὐτὴ ἡ Ῥοκεβέρτη, ὅσον καὶ ἂν τὴν ἐπεριποιήθην, θὰ εἰπῇ ὅτι κανεῖς δὲν μὲ γνωρίζεις, ὅτι

εἶμαι ἴσως τυχοδιώκτις, καὶ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐμπιστοσύνης θὰ φανῶμεν ὅτι ζητοῦμεν ὀλίγα χρήματα.

— 'Αλλ' ὅταν ἀρνηθῶμεν, θὰ ἰδοῦν τί εἴμεθα. Εἶμαι γνωστὸς ἐγὼ ὅλος ὁ κόσμος ἠξεύρει ὅτι ὁ Σαμουήλ Περὰκ οὔτε ψεύματα ποτέ του εἶπε, οὔτε χρήματα ἐζήτησε κανένος.

— Ὁ ξένος αὐτὸς δὲν τὰ γνωρίζει, καὶ θὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸν Ῥοκεβέρτην, διότι αὐτὴν μόνον τὴν οἰκογένειαν γνωρίζει. Πηγαίνωμεν λοιπὸν γρήγορα φίλε μου· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ μένω περισσότερον ἐδῶ.

— Ὅπως θέκετε, εἶπεν ὁ Περὰκ. Δὲν ἐξέ-
 ζευσά, καὶ ἀφίνωμεν τὸ ἄλογον νὰ ξεκουρασθῇ εἰς τὸ Πουύ. Ἀλλὰ, τί νὰ σᾶς εἰπῶ, . . . θὰ ἦτον καλλίτερα, μοῦ φαίνεται, νὰ ἐμέναμεν ἐδῶ μίαν δύο ὥρας ἀκόμη. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἤμπορούσατε νὰ συναντηθῆτε εἰς τὴν αὐλήν, τὸ παιδί θὰ σᾶς ἐζητοῦσεν ἴσως μόνον του, ἀφοῦ σᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολύ! Καὶ ὁ κύριος αὐτός, νὰ σᾶς ἔβλεπε μόνον μίαν στιγμὴν, εἶμαι βέβαιος θὰ ἔλεγε: Νὰ μιὰ γυναῖκα ξεχωριστή, . . . πρέπει νὰ τῆς διημιλῶ! Καὶ ἀφοῦ σᾶς ὠμιλοῦσε. . .

Ταῦτα λέγων ὁ Περὰκ παρηκολούθει τὴν Καρολίαν, ἣτις, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἀναχωρήσῃ, εἶχε δέσει τὰ ἐνθῦματά της, καὶ κατηυθύνετο πρὸς τὴν πύλην τοῦ φρουρίου. Διερχομένη δὲ πρὸ τοῦ σκάμνου, ἐφ' οὗ ὁ σάκκος τοῦ ἀγνωστοῦ ἔκειτο ἔτι ἐγγὺς τοῦ ὁδοιπορικοῦ τοῦ ἐπενδύτου, ἀνέγνω τὸ ὄνομα ὅπερ καλῶς εἶχεν ἀπομνημονεύσει ὁ Περὰκ, ἀλλὰ συγχρόνως κίνημα ἐκπλήξεως τῆς διέφυγε κ' ἔσπευσε νὰ μακρυνθῇ μεγάλως συγκεκριμένη.

— Τί τρέχει; τῆ εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δρατόμενος τῶν χαλινῶν.

— Τίποτε! μιὰ ἰδέα! ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, ἀφοῦ ἐξῆλθον τοῦ περιβόλου. Μ' ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισά τὸ γράψιμον ἐκείνου, ὅστις ἐχάραξε τὸ ὄνομα Βερνιέ ἐπὶ τοῦ σάκκου.

— Πῶς γίνεται; τὰ γράμματα εἶνε ὅμοια μὲ τοῦ τύπου.

— Ἀλήθεια, . . . εἶμαι ἀνόητος ἀδιάφορον, . . . πηγαίνωμεν, καλέ μου Περὰκ.

Ἡ Καρολίνα ὑπῆρξε σκεπτικὴ καθ' ὅλον τὸν δρόμον. Τὴν παράδοξον συγκίνησιν, ἣν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἡ παραμεμορφωμένη τοῦ ὀνόματος γραφή, ὑπελάμβανεν ὡς συνέπειαν τῆς συγκινήσεως ἣν ὑπέστη ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς της. Ἀλλ' ἐσκέπτετο καὶ ἄλλα. Ὁ Κ. Βιλλεμέρ οὐδέποτε εἶχεν εἰπεῖ εἰς αὐτὴν, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ ἰδίους ὄμμασι τὸν πύργον Πολινιάκ, ἀλλ' εἶχεν ὅμως πιστῶς καὶ ὠραιότατα περιγράψῃ αὐτὸν ἐν τῇ βιβλίῳ του. Εἶχεν ἐκλέξει αὐτὸν ὡς τύπον τῶν ὀχυρῶν ἐκείνων φεουδαλικῶν καταγωγῶν τοῦ μεσαιῶνος, ἐγνώριζε δὲ ἡ Καρολίνα ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε πολλάκις ἐπι-

σκεφθῆ τὰς ἐπαρχίας, ἀναζητῶν τὰς ἀμέσους καὶ ἀτομικὰς ἐντυπώσεις τῶν ἱστορικῶν τόπων.

Ἀνηρέυνα πᾶσαν τῆς μνήμης αὐτῆς πτυχὴν, ὅπως ἀνεύρη ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ, τοὔτεστιν ἂν τυχὸν ὁ μαρκήσιος τῆ εἰπέ ποτε, ὅτι εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Ὅχι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἂν μὲ τὸ εἶχεν εἰπεῖ, θὰ μοῦ ἔκαμνον ἐντύπωσιν τὰ ὀνόματα Λαντριὰκ καὶ Πουύ, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐνθύμισεν ἡ Ἰουστίνα.

Τότε προσεπάθει πάλιν νὰ ἐνθυμηθῇ, μήπως, προκειμένου περὶ Πολινιάκ, εἶχεν διημιλῆσει περὶ Λαντριὰκ καὶ Ἰουστίνης. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶχε συμβῆ. . . ἦτο βεβαία. Καὶ καθυσχάζεν.

Ἔμενεν ὅμως σκεπτικὴ καὶ συγκεκριμένη. Διατί ν' ἀγαπήσῃ αἴφνης τὸ ἀγνωστον αὐτὸ παιδίον; τί ἄρα περιέργον εἶχον οἱ ὀφθαλμοὶ του, τὸ ἦθος του, τὸ μεϊδιάμα του; Μήπως ὠμοιάζε τοῦ μαρκησίου; Μήπως ἡ ἰδέα, ἣτις αἰφνιδίως τὴν κατέλαβε, ν' ἀναθρέψῃ ἐν παιδίον καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔμφυτος τις ὀρμη, πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς τύχης καὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Περὰκ;

Εἰς ὅλην τὴν ταραχὴν τῆς αὐτῆν ἀνεμιγνύετο, πρὸς πείσμα τῆς Καρολίνας, καὶ ἡ κρυφία βάσανος ἀορίστου ζηλοτυπίας. Ἔχει υἶόν λοιπόν, τέκνον ἐξ ἔρωτος; διελογίζετο. Ἠγάπησε λοιπὸν περιπαθῶς ἄλλην γυναῖκα, πρὶν μὲ γνωρίσῃ, — διότι οἱ ἐπιπόλαιοι ἔρωτες εἶνε ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸν χαρακτῆρά του — καὶ ἡ ζωὴ του περιλαμβάνει σπουδαῖον μυστήριον! Ἴσως ζῆ καὶ ἡ μῆτηρ ἀκόμη. Διατί ὑποθέτουν ὅτι ἀπέθανε;

Ὁ πυρετὸς τῶν υποθέσεων ἐκορυφοῦτο καὶ ἡ Καρολίνα ἀνεπόλει τοὺς λόγους τοῦ μαρκησίου ὑπὸ τὴν ἔδραν τοῦ Δευδρομοεῖου, καὶ τὴν πάλιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπαινοχθῆ, μεταξύ τῆς υἱικῆς του στοργῆς καὶ ἄλλου καθήκοντος, ἄλλου ἔρωτος, τοῦ ὁποίου διατί τάχα δὲν ἦτο ἄλλη, πλὴν αὐτῆς, τὸ ἀντικείμενον; Τίς οἶδε μὴ καὶ αὐτὴ ἡ μαρκησία δὲν εἶχε πλανηθῆ ἐπίσης; Τίς οἶδεν ἂν ὁ μαρκήσιος εἶπε τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ; τίς οἶδε τέλος, ἂν καὶ ἡ κυρία Βιλλεμέρ καὶ ἡ Καρολίνα δὲν παρῆλθον ἐγγὺς τῆς ἀληθείας, χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσωσιν ἐν τῇ ταραχῇ αὐτῶν.

Ἐξαπτομένη οὕτω ἀκουσίως, μάτην προσεπάθει ἡ Καρολίνα νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν μοῖραν της. Ἠγάπα, καὶ ἡ ζωηροτάτη αὐτῆς συγκίνησις ἦτο ὁ φόβος μᾶλλον ἢ ἡ ἐλπίς ὅτι δὲν ἀγαπάται.

— Τί ἔχετε τέλος πάντων; εἶπεν εἰς αὐτὴν ὁ Περὰκ, ὅστις εἶχε μάθει ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἀγωνίαν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Εἰς ἀπάντησιν ἤρχισεν ἐκείνη ἐρωτῶσα περὶ τοῦ Κ. Βερνιέ, ὃν ὁ Περὰκ ἄπαξ μόνον εἶχεν ἰδεῖ. Ὁ Περὰκ εἶχε μνήμην καὶ παρατηρητικὸν τὸ βλέμμα· ἀλλ' ἐσκεμμένως συνήθως καὶ σιωπηλός, προσεῖχεν εἰς ἐκείνους μόνον, οὔτινες ἰδιαιτέρως

τὸν ἐνδιέφερον. Περιέγραψεν ἐπομένως τὸν λεγόμενον Βερνιέ τόσο ἀτελῶς καὶ ἀμυδρῶς, ὥστε ἡ Καρολίνα οὐδὲν ἐξήγαγεν. Ἐκοιμήθη κακῶς ἐκείνην τὴν νύκτα. Ἀλλὰ περὶ τὴν πρωΐαν ἐπραύνηθη καὶ ἐξύπνησε λέγουσα, ὅτι ἡ τῆς προτραίαιας ἀνητυχία τῆς δὲν εἶχε διόλου νόημα.

Ὁ Περὰκ, ἐξεληθὼν εἰς ἐργασίαν, δὲν εἶχε δυνηθῆ ν' ἀναμείνη τὴν ἐγεροσίαν τῆς. Ἐπέστρεψε δὲ τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἦτο θριαμβευτικόν.

— Ἡ δουλειά μας πηγαίνει λαμπρά, εἶπεν. Ὁ Κ. Βερνιέ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ αὔριον, ἡσυχάσετε! εἶνε ἄγγλος, . . ναυτικός. . . Δὲν τὸν γνωρίζετε;

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα. Τὸν ἐπα-νείδες;

— Ὅχι, εἶχεν ἐξέλθει ἀλλὰ εἶδα τὴν Ῥοκεβέρτην, ἡ ὁποία εἶνε καλὰ, καὶ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Μοῦ διηγήθη, ὅτι ὁ μικρὸς ἔκλαυσε πολὺ χθὲς τὸ βράδυ, καὶ πρὶν κοιμηθῆ ἐζήτουσε ἀδικόπως τὴν Καρλότταν του. Ὁ πατὴρ του ἠθέλησε τότε νὰ μάθῃ τί πρέχει. Ὁ Ροκεβέρτης φαίνεται δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξιν νὰ ὁμιλήσῃ διὰ σᾶς· ἀλλ' ἡ γυναῖκα του ἡ ὁποία εἶνε καλὴ χριστιανή, καὶ τὸ μικρὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ πολὺ, εἶπαν ὅτι εἰσθε ἓνας ἄγγελος, καὶ ὁ κύριος ἀπήντησεν ὅτι ἤθελε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ. Ἡρότησε ποῦ μένετε. Εἰς τὸ σπίτι μας δὲν ἦλθε ποτέ, ἀλλὰ μ' ἐνθυμήθη, καὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ τὸ γρηγορώτερον νὰ σᾶς ἰδῆ. Τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν μικρόν. . . τοῦ ἔδωκε μάλιστα τὸν λόγον του νὰ σᾶς πᾶγῃ ὀπίσω διὰ νὰ τὸν κοιμίζετε ἡσυχα.

— Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα, ἐν μόνον βλέπω, ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ προσφέρῃ χρήματα.

— Ἄς τὸ κάμῃ· τόσο τὸ καλλίτερον. Θὰ σᾶς δώσῃ ἀφορμὴν νὰ τοῦ δείξετε ὅτι δὲν εἰσθε ὅ,τι νομίζετε. Θὰ ἰδωθῆτε, . . θὰ ὁμιλήσετε. . . θὰ μάθῃ ὅτι εἰσθε κόρη γραμματισμένη, περισσότερο παρ' ὅσον σᾶς νομίζουν, καὶ θὰ τοῦ διηγηθῶ ἐγὼ τὴν ἱστορίαν σας, διότι ἡ ἱστορία αὐτὴ σᾶς κάμνει τιμὴν!

— Ὅχι, ὄχι! ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Καρολίνα. Πῶς! Θὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου εἰς ἓνα ἄγνωστον, ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους τοὺς ὁποίους κάμνω διὰ νὰ κρύψω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν θέσιν μου!

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὸν γνωρίζεις; εἶπεν ἡ Ἰουστίνα. Ἄν συμφωνήσετε διὰ τὸ παιδί, τότε τοῦ τὰ λέγωμεν ὅλα. Ἀφοῦ ἔχομεν τὸ ἰδικόν του μυστικόν, ἡμποροῦμεν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶμεν τὸ ἰδικόν μας. Τί συμφέρον θὰ εἶχε νὰ τὸ προδώσῃ; . . .

— Ἰουστίνα! ἀνεφώνησεν αἴρνης ἡ δεσποινὶς Σαίν-Ζενέ, ἣτις ἵστατο παρὰ τὸ παράθυρον τῆς ὁδοῦ, στάσου, . . Θεέ μου! Σιώπα! Ἰδοῦ, . . αὐτὸς

εἶνε βέβαια ὁ Κ. Βερνιέ, ἔρχετ' ἐδῶ, καὶ εἶνε. . . Ὡ! ἦμην βεβαία! αὐτὸς εἶνε! ὁ Κ. Βιλλεμέρ- φίλοι μου, κρύψετε με! Εἰπέτε ὅτι ἔφυγα, ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον! Ἄν μὲ ἰδῆ, ἂν μοῦ ὁμιλήσῃ, . . δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ἐχάθην;

ΚΔ'.

Ἡ Ἰουστίνα παρηκολούθησε τὴν Καρολίαν φεύγουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κ' ἐνευσεν εἰς τὸν Περὰκ νὰ δεχθῆ τὸν μαρκήσιον καὶ νὰ δείξῃ ἀταραξίαν.

Εἶχε δὲ ἀταραξίαν ὁ Περὰκ. Ἐδέχθη τὸν Κ. Βιλλεμέρ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπῆς, ὡς ἄνθρωπος ἀκριβεστάτην ἔχων γνῶσιν τοῦ καθήκοντος. Δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ σχετίσῃ αὐτὸν πρὸς τὴν λεγομένην Καρλότταν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ χωρὶς αὐτὸς νὰ ὑποπτευθῆ τι, ἢ, ἂν εἶχεν ὑπονοίας, νὰ τὰς διαλύσῃ. Εἶδεν, εὐθύς ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων, ὅτι ὁ μαρκήσιος οὐδὲν ὑπώπτευν. Θέλων ν' ἀναχωρήσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοῦ υἱοῦ του, ὃν ἐσκόπει νὰ τοποθετήσῃ πλησιέστερον αὐτοῦ, ὠφελήθη ἐκ τῆς ὠραίας πρωΐας, ὅπως ἔλθῃ πεζὸς νὰ ἐξοφλήσῃ ἱερὸν χρέος εὐγνωμοσύνης πρὸς γενναίαν ἄγνωστον.

Δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἀπόστασις ἦτο τόσο μακρά, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχετο κάπως ἄργα. Ὡμολόγει ὅτι ἦτο ὀλίγον κεκμηκὸς καὶ ἡ μορφή του ἀπεκάλυπτεν ἀληθῶς ἀλγεινὴν τινα κόπωσιν.

Ὁ Περὰκ ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ ποτὸν καὶ φαγητόν, διότι πρώτιστον καθήκόν του ἦτο ἡ φιλοξενία. Ἐκάλεσε τὴν Ἰουστίναν, ἣτις ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἶχε συνέλθει, καὶ παρετέθη τράπεζα εἰς τὸν Κ. Βιλλεμέρ, ὅστις ἄσμενος εἰδέχθη, ἵνα τύχῃ ἀφορμῆς νὰ φιλοδώρησῃ γενναίως τοὺς ξένους του. Μετὰ λύπης ἤκουσεν ὅτι ἡ Καρλόττα εἶχεν ἀναχωρήσει· ἀλλὰ δὲν εἶχε λόγον νὰ ἐπιμείνῃ ἐρωτῶν περὶ αὐτῆς. Διενόητο ν' ἀφήσῃ τὸ δῶρόν του, ὅπερ ἡ Ἰουστίνα συνεβούλευε ταπεινῆ τῇ φωνῇ νὰ δεχθῶσιν, ἵνα μὴ δώσωσιν εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν ἀπορίας. Ἡ Καρολίνα θὰ εὕρισκε πάντοτε καιρὸν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ὁ Περὰκ δὲν ἐνόμισε τοῦτο ἀναγκαῖον. Ἡ ὑπερηφάνειά του κατεξάνιστατο οὐδὲ ἤθελε νὰ φανῆ δεχόμενος δι' ἐκείνην χρηματικὴν ἀμοιβήν.

Ἡ Καρολίνα ἤκουεν ἀπὸ τοῦ μικροῦ τῆς δωματίου τὴν ἀμιλλαν ἐκείνην τῆς ἀβρότητας. Ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησίου ἐπροξένει εἰς αὐτὴν φρικί-ασιν. Δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῆ, νομίζουσα ὅτι ὁ Κ. Βιλλεμέρ θ' ἀνεγνώριζε διὰ μέσου τοῦ πατώματος τὸ βῆμά τῆς. Αὐτὸς δέ, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἄλλον τινὰ τρόπον ἀποτίσεως τῆς εὐγνωμοσύνης του, προσεποιήθη ὅτι ἐνέδιδε, καὶ ὑπεκρίθη ὅτι ἔφαγεν ὀλίγον, ἔπειτα δὲ ἠρώτησεν ἂν ἠδύνατο νὰ μισθώσῃ ἵππον ὅπως ἐπιστρέψῃ. Ἡ νύξ ἦτο μελανὴ καὶ ἤρχιζε πάλιν νὰ βρέχῃ. Ὁ Πε-

ράκ ανέλαβε νὰ τὸν μεταφέρῃ κ' ἐξῆλθεν ἕνα ἐτοιμάσῃ τὸ ἀμάξιόν του. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἀνέβη σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Καρολίνας.

— Ὁ πτωχὸς αὐτὸς μοῦ κάμνει λύπην, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Εἶνε πολὺ ἄβρωστος, βέβαια. Τὸ μέτωπόν του στάζει ἰδρωτὰ, καὶ ὅμως χώνεται κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν, σὰν νὰ ἔχῃ θέρμην. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταπιῇ δύο βούκαις, καὶ ὅταν ἀναπνέῃ θαρρεῖ κανεὶς ὅτι σχιζέται τὸ στῆθος του. Τὸ σφίγγει μὲ τὸ χέρι του, μειδιᾷ μὲ γενναιότητα, κ' ἔπειτα κρατεῖ τὸ μέτωπόν του, ὅπως ὅταν ὑποφέρῃ κανεὶς πολὺ.

— Θεέ μου! εἶπε περίτρομος ἡ Καρολίνα, ὅταν εἶνε ἀσθενής, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρόν!.. Δὲν πρέπει νὰ τὸν μεταφέρεις ἀπόψε, τὸ ἀμάξι σου κινεῖται πολὺ, καὶ οἱ δρόμοι εἶνε... Ἐπειτα τὸ ψῦχος, ἡ βροχὴ, .. καὶ νὰ ἔχῃ καὶ πυρετόν! Ὁχι, ὄχι, πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ τὴν νύκτα... Ἀλλὰ πού; Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν πηγαίνει βέβαια, εἶνε τόσο ῥυπαρόν! Θὰ ἐπρωτίμα νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει! Κράτησέ τον, καὶ δός του τὸ δωμάτιόν μου. Ἐγὼ συνάζω μίαν στιγμὴν τὰ πράγματά μου καὶ πηγαίνω εἰς τῆς νύμφης σου.

— Εἰς τῆς νύμφης μου ἢ εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ θὰ ἦσαι πολὺ πλησίον. Ἄν τυχὸν βαρύνῃ τὴν νύκτα, θὰ τρέξετε νὰ τὸν περιποιηθῆτε, χωρὶς νὰ θέλετε...

— Ἀλήθεια! τί νὰ κάμνωμεν;

— Νὰ σὰς εἰπῶ ἕνα πρᾶγμα; Σεῖς ἔχετε καὶ ὑγιάν καὶ γενναιότητα ἔλατε νὰ σὰς μεταφέρω εἰς τὸ Λωσόν, καὶ νὰ περάσετε ἐκεῖ τὴν νύκτα εἰς τῆς γυναικαδέλφης μου. Εἶνε καθαρὰ ἐκεῖ, καὶ αὔριον τὸ πρωῖ, ἀφοῦ φύγῃ, ἔρχομαι καὶ σὰς παίρνω.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Καρολίνα συσκευάζουσα ἐν τάχει τὰ πράγματά της. Κατὰφερέ τον νὰ μείνῃ, καὶ εἰπέ, τὸρα πού θὰ περάσης, τοῦ υἱοῦ σου νὰ ζεῖξῃ τὴν Μικροῦλαν.

— Ὁχι τὴν Μικροῦλαν. Ἐπεριπάτησε ὅλην τὴν ἡμέραν. Παίρνομεν τὸ μουλάρι.

Ὁ Περὰκ ἔδωκε τὰς διαταγὰς του κ' ἐπανεβλῶν πρὸς τὸν μαρκήσιον, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἦτον βροχερὸς ὅλην τὴν νύκτα, — ἀληθές ἄλλως—καὶ κατάρθωσε συνεννοούμενος διὰ τῶν βλεμμάτων μετὰ τῆς γυναικὸς του νὰ πείσῃ τὸν Κ. Βιλλεμέρ νὰ μείνῃ.

— Ἐχετε δίκαιον, φίλοι μου, εἶπεν ἀλγεινῶς μειδιῶν. Εἶμαι ὀλίγον ἀσθενής, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον.

— Κανεὶς δὲν τὸ ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀπάντησεν ὁ Περὰκ. Ἄλλ' ἔνοια σας: ἐδῶ δὲν θὰ καταπέσετε. Ἡ γυναῖκα μου θὰ σὰς περιποιηθῇ. Ἡ κίχρα ἐπάνω εἶνε καθαρὰ καὶ ζεστή, καὶ ἂν αἰσθανθῆτε τίποτε, ἀρκεῖ νὰ κτυπήσετε ὀλίγον εἰς τὸ πάτωμα. Θὰ σὰς ἀκούσω· μεν εὐθύς.

Ἡ Ἰουστίνα ἀνέβη νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δωμάτιον καὶ νὰ περιπτυχθῇ τὴν πτωχὴν Καρολίαν της, ἣτις ἦτο ἀληθῶς ἐκτὸς ἑαυτῆς ἐκ τῆς ταραχῆς.

— Εἶνε δυνατόν, εἶπεν εἰς αὐτὴν ἡ Καρολίνα ταπεινῆ τῆ φωνῆ, εἶνε δυνατόν νὰ ἤξεύρω ὅτι εἶνε ἀσθενής καὶ νὰ τὸν ἀφήσω! Ὁχι, ὄχι, .. ἤμουν τρελλή. Θὰ μείνω.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν θὰ τὸ συγχωρήσῃ ποτὲ ὁ Περὰκ. Εἶνε σκληρὸς, ἀλλά... Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ἔχει δίκαιον. Ἄν σὲ πάρῃ ἡ συγκίνησις δὲν χωρίζεσθε πλέον. Καὶ τότε... ἤξεύρω ὅτι δὲν θὰ κάμετε κακόν, .. ἀλλὰ ἡ μητέρα; ... καὶ ἔπειτα τί θὰ εἰπῇ ὁ κόσμος;

Ἡ Καρολίνα δὲν ἤκουεν. Ὁ Περὰκ ἀνέβη, ἔδραξε τὴν χεῖρά της μετὰ τινος αὐθεντείας καὶ κατέθη μαζὴ της. Εἶχεν ὑποτάξει τὴν ταλαίπωρον καρδίαν της εἰς τὸν αὐστηρὸν διαμαρτυρούμενον τῶν Σεβεννῶν, καὶ ἀδύνατον ἦτο πλέον νὰ τὴν ἀποσύρῃ.

Ἐκεῖνος τὴν ὠδήγησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας πρὸς τὸ ἀμάξιον κ' ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ δέμα της. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Καρολίνα, ἣτις ἀληθῶς τὰ εἶχε χάσει, τοῦ διέφυγεν, ὠρμησε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας ἐντὸς τῆς οἰκίας, καὶ εἶδε τὸν Κ. Βιλλεμέρ, ὅστις ἔστρεψε τὰ νῶτα. Δὲν προῦχώρησεν ὅμως περαιτέρω τὸ λογικόν τῆς ἐπανήλθεν. Ἄλλως δὲ τὴν ἐνεθάρρυνε κάπως καὶ τὸ ἦθός του. Δὲν ἐφαίνετο τόσο καταβεβλημένος, ὅσον εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν τὴν προτεραίαν τῆς μεγάλης ἐκείνης κρίσεως. Ἐκάθητο πρὸ τοῦ πυρὸς καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἱερὰν γραφὴν τοῦ Περὰκ. Ἡ ἀπὸ τοῦ προπετάσματος τῆς ἐστίας κρεμαμένη μικρὰ σιδηρὰ λυχνία ἐφώτιζε τὴν μελανὴν αὐτοῦ κόμην, οὐλότριχα ὡς ἡ τοῦ υἱοῦ του, καὶ τὸν καθάρων κρόταφον αὐτοῦ. Ὁ Κ. Βιλλεμέρ ἔπασχε βεβαίως πολὺ, ἀλλ' ἤθελε νὰ ζήσῃ. Ἠλπίζεν ἔτι.

— Ἐφθάσα, εἶπεν ἡ Καρολίνα, στρεφομένη πρὸς τὸν Περὰκ. Τὸν εἶδα χωρὶς νὰ μεῖ ἰδῆ! Εἶμαι τὸρα ἡσυχωτέρα. Πηγαίνωμεν! Θὰ μοῦ ὀρκισθῆς ὅμως εἰς τὴν τιμὴν σου, προσέθηκε πλησιάζουσα εἰς τὴν ἀναβύθραν τοῦ ἀμαξίου, ὅτι ἂν τοῦ ἔλθῃ τὴν νύκτα πνιγμός, θὰ τρέξῃς νὰ με ζητήσῃς, καὶ ἂν πρόκειται νὰ σκάσης τὸ ἄλογόν σου. Εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος! Ἐγὼ μόνον γνωρίζω νὰ περιποιηθῶ αὐτὸν τὸν ἄρρωστον... Σεῖς... θ' ἀπέθνησκε μέσα εἰς τὰς χεῖρας σας, καὶ θὰ τὸ ἔχετε αἰωνίως εἰς τὴν συνείδησιν σας.

Ὁ Περὰκ ὑπέσχεθη καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ καιρὸς ἦτο φοβερὸς καὶ οἱ δρόμοι ἔλεινοί. Ἄλλ' ὁ Περὰκ ἐγνώριζε πᾶσαν ὀπὴν καὶ πάντα λίθον των, ἦτο δὲ καὶ μικρὸν τὸ διάστημα. Ἐγκαταστήσας τὴν Καρολίαν παρὰ τῆ συγγενεῖ του ἐπέστρεψεν οἰκαδὲ τὴν ἐνδεκάτην.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν αἰσθανθῆ μικρὰν τινα ἀνακούρσιον, ἀφοῦ συνωμίλησε μετὰ τῆς Ἰουστίνης τοσοῦτον προσηνῶς, ὥστε τὴν κατέβελξεν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Περὰκ, εἶπεν εἰς τὸν σύ-

ζυγόν της, ἔχει καρδίαν σάν ἐκεῖνον ποῦ... καὶ ἐνωῦ λαμπρά, πῶς...

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Περάκ, ὅστις ἤξευρε πόσον λεπτὸν ἦτο τὸ πάτωμα. Ἀφοῦ κοιμᾶται, κайρός εἶνε νὰ κοιμηθῶμεν κ' ἐμεῖς.

Ἡ νύξ παρήλθεν ἡσυχωτάτῃ ἐν Λαντριάκ. Ὁ μαρκήσιος ἀνεπαύθη πραγματικῶς καὶ ἠγέρθη τὴν δευτέραν ὥραν ἀπύρετος. Ἡσθάνετο γαλήνην εὐάρεστον, ἦν ἀπὸ μακροῦ δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ, καὶ ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς γλυκὺ τι ὄνειρον, ὅπερ εἶχε μὲν ἤδη σβεσθῆ ἀλλὰ κατέλιπεν ὅμως τὴν εὐχάριστόν του ἐντύπωσιν. Μὴ θέλων ν' ἀρπύσιον τοὺς ξένους του, ἔμεινεν ἀκίνητος, θεωρῶν τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ μικροῦ δωματίου φωτιζομένους ὑπὸ τῆς λυχνίας, καὶ συνοψίζων ἐν διανοίᾳ τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς οὐδέποτε εἶχε πράξει τόσον καλῶς ἀπὸ τῆς φυγῆς τῆς Καρολίνας. Μυρία διανοηθεὶς ἄκρα μέτρα, εἶχε τέλος σκεφθῆ, ὅτι ὤφειλε νὰ ζήσῃ χάριν τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἡ θεὰ τοῦ παιδιοῦ ἐκράτυεν ἐν αὐτῷ τὴν θέλησιν νὰ πολεμήσῃ τὴν νόσον ἣτις ἤρχιζε πάλιν νὰ τὸν ἀπειλή. Ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν εἶχεν ἐκλέξει τὸ ὀριστικὸν του σχέδιον. Σκοπὸν εἶχε νὰ φέρῃ τὸν Διδιὲ εἰς τῆς Κ. Ἐδδέρ, ν' ἀφήσῃ εἰς αὐτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Καρολίαν, νὰ καταλίπῃ τὴν Γαλλίαν ἐπὶ τινα χρόνον, ὅπως ἐνθαρρυνομένη ἐκ τῆς ἀπουσίας του ἐπανέλθῃ ἐκεῖνη καὶ κατοικήσῃ παρὰ τῇ ἀδελφῇ της. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἡρεμίας, ἡ μαρκησία θὰ ἐφωτιζέτο ἴσως ἢ θὰ ἐνεπιστεύετο τὸ μυστικὸν της εἰς τὸν δούκα, ὅστις εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ τῆς τὸ ἀποσπάσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀπετύγχανεν ὁ δούξ, ὁ μαρκήσιος δὲν παρητεῖτο. Θὰ ἐπανάρχετο ἀθορύβως εἰς τὸν πύργον τοῦ Μωβερὸς, ὅπου ἡ μήτηρ του ἐσκόπει νὰ διέλθῃ τὸ θέρος μετὰ τῆς νύμφης της, καὶ ἀφοῦ κατῳρθωνε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν Καρολίαν καὶ νὰ ἄρῃ πᾶν ἐμπόδιον, τότε μόνον θὰ καθίστα γνωστὴν τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Καρολίαν.

Τὸ σπουδαιότατον ἐπομένως ἢ τὸ μᾶλλον ἐπεὶ τὸν ἦτο νὰ ἐξαχθῆ ἡ Καρολίνα τοῦ μυστηριώδους αὐτῆς καταφυγίου. Ὁ μαρκήσιος ὑπέθετε πάντοτε ὅτι ἦτο ἐν Παρισίοις, ἐντὸς μοναστηρίου. Ἐβλέπε δὲ ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ μείνῃ ἔτι ὀλίγας ἡμέρας ἐν Πολινιάκ, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς θεραπείας τῆς Ῥοκεβέρτη, πρὶν ἢ τὴν λυπῆσῃ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ βραδύτης αὐτῆ τὸν ἐτάραττε πλέον παντὸς ἄλλου. Πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνησυχίας του, ἐσυλλογίσθη νὰ γράψῃ εἰς τὴν Κ. Ἐδδέρ, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Καρολίαν, ἵνα ἐτοιμασθῶσιν οὕτω νὰ συγκατοικήσωσι μετὰ τὴν εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν ἀναχώρησίντου. Ἐκέρδιαινε ἴσως τοιουτοτρόπως ὀλίγας ἡμέρας. Θὰ ἔστελλε δὲ τὴν ἐπιστολὴν του ἐντὸς τῆς ἡμέρας, διερχόμενος διὰ τοῦ Πουῦ ἵνα ἐπιστρέφῃ εἰς Πολινιάκ.

Τὴν ἰδέαν νὰ γράψῃ ἐκ Λαντριάκ ἐνέπνευσεν ἰδίως εἰς αὐτὸν ἡ θεὰ τοῦ μικροῦ γραφείου ἐφ' οὗ ἡ Καρολίνα εἶχεν ἀφήσει τὰς γραφίδας της, ὀλίγην μελάνην ἐντὸς κυπέλλου, καὶ φύλλα τινὰ χάρτου διεσπαρμένα. Τὰ ἀντικείμενα αὐτά, ἅτινα αὐτομάτως ἐθεώρει ἐφαίνοντο ὡσεὶ προκαλοῦντα αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐμπνευσίν του.

Ἡγέρθη ἀθορύβως, ἔθηκε τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης κ' ἔγραψεν εἰς τὴν Καρολίαν :

» Φίλη μου, ἀδελφῆ μου, μὴ ἐγκαταλείψετε δυστυχῆ, ὅστις ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους εἰς σὰς ἀνέθηκε τὴν ἐλπίδα τοῦ βίου του. Καρολίνα, μὴ παρενοήσετε τοὺς λόγους μου. Ἐχω νὰ σὰς ζητήσω χάριν, τὴν ὅποιαν δὲν δύνασθε νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε. Ἀναχωρῶ.

« Ἐχω υἱόν, ὅστις δὲν ἔχει μητέρα· τὸν ἀγαπῶ περιπαθῶς καὶ σὰς τὸν ἐμπιστεύομαι. Ἐπανεέλθετε!... Ἐγὼ ἀπέρχομαι εἰς Ἀγγλίαν. Δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε πλέον ποτέ, ἂν δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Πότε ἐράνην ἀνάξιος τῆς ὑπολήψεώς σας; Καρολίνα...»

Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀποτόμως. Ἀσήμαντόν τι ἀντικείμενον εἶχε προσβάλει τὸ βλέμμα του. Ὁ κοινὸς χάρτης ἐφ' οὗ ἔγραφε καὶ αἱ σιδηραῖ γραφίδες οὐδὲν εἶχον τὸ περίεργον. Ἀλλὰ μελανὴ τις χάνδρα εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ τῆς χειρὸς του καὶ τοῦ μελανοδοχείου, τὸ μικρὸν δὲ αὐτὸ ἀντικείμενον περιεῖχε κόσμον ὄλον ἀναμνήσεων. Ἦτο κόκκος μελανοῦ γαγάτου πελεκημένου καὶ διατρήτου κατὰ παράδοξον τρόπον. Ἀπετέλει δὲ μέρος βραχιονίου μικρᾶς ἀξίνας, ὅπερ ἔφερον ἡ Καρολίνα ἐν Σεβάλ, ἐγνώριζε δὲ αὐτὸς κάλλιστα, διότι ἐσυνεθίζεν ἐκεῖνη νὰ τὸ ἐκβάλλῃ ὅταν ἔγραφε, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἔπαιζε μετ' αὐτοῦ συνομιλῶν. Μυριάκις τὸ εἶχε ψάσει, ἡμέραν δὲ τινα τῷ εἶπεν ἡ Καρολίνα: — Μὴ μοῦ τὸ σπάσετε, εἶνε τὸ μόνον λειψανόν τῶν κειμηλίων τῆς μητρὸς μου! — Τὸ ἐθεώρησε τότε μετὰ σεβασμοῦ καὶ τὸ ἐκράτησε μετ' ἀγάπης εἰς τὰς χεῖρας του. Καθ' ἣν στιγμὴν κατέλιπε τὸ μικρὸν της δωματίον ἡ Καρολίνα, ἔθραυσεν ἐν τῇ βίχῃ της τὸ βραχιόνιον κ' ἔσπευσε μὲν νὰ συναθροίσῃ τοὺς κόκκους του· ἀλλ' ἔμεινεν εἰς.

Ἡ μέλαινα ἐκεῖνη χάνδρα συνετάραξε πάσας τὰς ἰδέας τοῦ μαρκησίου. Διατὶ ὅμως ὅλη του ἐκεῖνη ἡ σκέψις; Οἱ πελεκητοὶ αὐτοὶ γαγάται ἦσαν ἴσως προϊόντα τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας· ἐν τούτοις ἔμεινεν ἀκίνητος, κ' ἐβουθίσθη εἰς νέους διαλογισμούς. Ἀνέπνευσε μετ' ὀλίγον καὶ ἀνηρώτησε τὸ ἀόριστον ἄρωμα, ὅπερ ἐπλήρου τὸ δωματίον.

Ἐθεώρησε πανταχοῦ, χωρὶς νὰ κινηθῆ. Ἄλλ' οὐδὲν ὑπῆρχεν, οὔτ' ἐπὶ τῶν τοίχων, οὔτε εἰς τὴν τράπεζαν, οὔτ' ἐπὶ τῆς ἐστίας. Τέλος εἶδεν ἐντὸς αὐτῆς τεμάχια χάρτου ἡμίκαυστα. Ἐκυψεν πρὸς τὴν σποδόν, ἠρεύνησε καὶ εὔρε τεμάχιον ἐπιγραφῆς, σῶζον δύο μόνους συλλαβάς. Ἡ μὲν

χειρόγραφος, ἦτο ἡ τελευταία τῆς λέξεως Λαν-
τριάκ, ἡ δὲ Α, Μ, ἀπετέλει μέρος τῆς σφραγίδος
τοῦ ταχυδρομείου. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ τοῦ ταχυ-
δρομείου τῆς Ἐτάμπης. Τὸ γράψιμον ἦτο τῆς Κ.
Ἐβδέρ· οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία. Ἡ Καρλόττα
ἦτο ἡ Καρολίνα, καὶ δὲν εἶχεν ἴσως ἀναχωρή-
σει, . . . ἦτο ἴσως ἔτι ἐντὸς τῆς οἰκίας.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 428.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τὸ περιθωράκιον (μποῦστος).

Ἐπὶ πρὸς νεάνιδα.—Μὴ φέρης περιθωράκιον
εἰμὴ μόνον ὅταν γείνης γυνή· φέρε αὐτὸ πάντοτε
πολύ πλατύ· ἔστω τοῦτο φίλος ὑποβαστάζων,
ὄχι ἐχθρὸς πολιορκῶν τὸ σῶμά σου, ἄλλως ἢ
ὑγεία σου σπουδαίως θέλει ἀπειληθῆ, δυνατὸν
δὲ καὶ ν' ἀποθάνης.—Ἡ νεῆνις θέλει σὲ ἀπαν-
τήσῃ γελῶσα.—*Θέλω ν' ἀποθάνω, ἀλλὰ ν'
ἀποθάνω ὠραία.*—Καὶ ἴσως προσθήσῃ ἄδουσα,
ὅ,τι ἔλεγέ ποτε κομπή τις γυνή, αἰσθανομένη
ἑαυτὴν πολὺ τοῦ βασιλέως ἀνωτέραν·

Il régné au milieu de sa cour ;
Je fais bien mieux, sans diadème :
Je régné sur le roi lui-même ;
Rien n' est joli comme l' amour.

«Βασιλεύει ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς τοῦ. Ἄλλ'
ἄνευ διαδήματος ἐγὼ ποιῶ τι πλεῖστον, βασι-
λεύω καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ. Οὐδὲν τοῦ
ἔρωτος θελκτικώτερον.»

Καὶ ὁ Σολομῶν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Parny
μεταφραζόμενος εἶπε καὶ αὐτός·

Pour la femme la plus coquette,
Régner est le nec plus ultra ;
L' ambition est satisfaite,
Quand elle arrive jusque là.

«Διὰ τὴν πλέον φιλάρεσκον γυναῖκα, τὸ βασι-
λεύειν εἶνε ἡ υπερτάτη ἐπιθυμία της· ἡ φιλοδοξία
της ἐκορέσθη, ὅτε ἔφθασεν εἰς τοῦτο.» (1)

Ἄλλ' ἐγὼ θέλω ἀφήσει τὴν νεάνιδα ἄδουσα,
καὶ τὸν Σολομῶντα κηρύττοντα καὶ θέλω εἶπει :

Θυσιάσατε λοιπὸν τὴν ὑγείαν εἰς τὴν καλλο-
νήν, ἀποθάνετε θύματα τῆς φιλαρρεσκείας· ἀλλὰ
μὴ φέρετε τὸ στενὸν περιθωράκιον, διότι τοῦτο

καθιστᾷ ἄσχημον τὸ σῶμα, διότι φθείρει τὰς
ἐκλεκτοτέρας καλλονὰς τοῦ στήθους, διότι φέρει
προῶρας εἰς τὸ γῆρας τὴν ποιῶσαν χρῆσιν
αὐτοῦ γυναικα. Τόσαι εἶνε αἱ βλάβαι, τὰς ὁπίας
τὸ περιθωράκιον ἐπιφέρει εἰς τὸ σῶμα τῆς Εὐας,
ὥστε ὁ ἰατρὸς συγκρίνων τὸ σῶμα γυναικὸς, ὅπως
ἔπλασεν αὐτὸ ὁ Θεός, πρὸς τὸ σῶμα ἄλλης γυ-
ναικὸς ὅπως παρεμόρφωσεν αὐτὸ ἡ ῥάπτρια καὶ
ὁ συρμός, δικαίως ἤθελεν ἐπαναλάβει στενάζων
τοὺς μισανθρώπους τοῦ Rousseau τούτους λό-
γους :

«Πᾶν τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς φύ-
σεως εἶνε ὠραῖον. Πᾶν τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν
ἀνθρωπίνων χειρῶν ἐκφραυλίζεται.»

Αἱ νεάνιδες, αἵτινες θέλουσιν ἀκούσει τὰς περὶ
τοῦ περιθωρακίου συμβουλὰς μου, θέλουσιν ἔχει
ἀμοιβὴν νὰ ψάλλωσιν ἐν χορῷ ἐπὶ τεσσεράκοντα
ἔτη τῆς ζωῆς των τοὺς ὠραίους τούτους στίχους :

Aux regards en vain je dérobe
De mon sein le double trésor ;
Toujours sa rondeur indocile
Repousse le voile inutile.

«Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μάτην ἀποκρύπτω τοῦ
στήθους μου τὸν διπλοῦν θησαυρόν. Πάντοτε ἢ
ἀνυπότακτος στρογγυλότης του ἀποκρούει καλύ-
πτραν ἀνωφελῆ.»

Τὸ περιθωράκιον δίδει πάντοτε διεύθυνσιν
παρὰ φύσιν εἰς τοὺς μαστοὺς, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς
γαστρὸς τὴν ἐπιχάριτον αὐτῆς καμπυλότητα, καὶ
μακρύνει· γελοιῶς πως τὸν θώρακα. Αἱ ὠραιό-
τεραι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς γυναῖκες
δὲν φέρουσι οὔτε περιθωράκιον οὔτε *φασκιάν*,
ἢ φέρουσι ταῦτα πολὺ ἐλαφρὰ καὶ πλατέα, ἔχουσι
δὲ σῶματα λαμπρά, τὰ ὁποῖα ἤθελον φθονήσει
πλεῖσται τῶν κυριῶν μας μετὰ τὸ σφηκοειδὲς περι-
θωράκιόν των. Γαλλικὴ τις παροιμία λέγει μετὰ
σατυρικῆς δηκτικότητος :

«Τὸ περιθωράκιον ἐπεροήθη ὅπως ὑποβα-
στάζῃ τοὺς ἀδυνάτους, ἀντικαθιστᾷ τὰ ἀπόντα,
καὶ ἐπαραφέρῃ τὰ ἀπολωλότα.»

Παραβάλλετε τὰς ἀπὸ τῆς φύσεως ληφθείσας
εἰκόνας δύο θωράκων, τὸν μὲν φυσικόν, τὸν δὲ
παραμορφωθέντα ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως λίαν
στενοῦ περιθωρακίου.

Πλεῖστοι ἰατροὶ ἤνοιξαν πτώματα γυναικῶν,
αἵτινες εἶχον φέρει στενὰ περιθωράκια, καὶ αἵτι-
νες εἶχον ἀποθάνει σχεδὸν ὄλκι εἰς ἡλικίαν εἰσέτι
ἀγκυαίαν. Ὅλαι αὗται αἱ γυναῖκες ἐπαρουσίαζον
μεγάλως παρεκτροπὰς τῶν σπλάγγων. Τὸ ἦπαρ
ἦτο κεκλιμένον πρὸς τὰ κάτω καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ
πυλωρός. Καὶ ὁ στόμαχος ἐφαίνετο σάκκος σχεδὸν
κάθετος.

Ἴδου κάτωθι τὸ κατὰ τοῦ περιθωρακίου κατη-
γορητήριον, εἰς τὸ ὁποῖον θέλω προσθήσει τὴν
ἀσθενῆ φωνὴν μου ὕστερον ἀπὸ τὰς ἰσχυροτάτας
ἐκείνας τῶν Platner, Vinslow, Van Swieten,

(1) Parny, Γάλλος ποιητὴς (1753-1814).